

Water uit de rots

‘Waar zijn we toch aan begonnen?’ zegt een man.

‘Ja, hoor eens we kunnen nu niet meer terug’, zegt een ander.

‘Er is hier niks! Iedereen wordt helemaal slap!’

Iemand schudt zijn hoofd. Al die boze woorden, dáár word je moe van.

‘Mozes, help ons! We maken ruzie en we hebben honger. Hoe moet dit verder?’

De groep mensen is nog steeds onderweg. Ze lopen met Mozes en Aäron door de woestijn. Weg van Egypte, naar het beloofde land. De reis is te zwaar. Het is heel warm en er is weinig eten en drinken. De mensen worden er moe en chagrijnig van. Mozes steekt zijn handen op. ‘Luister’, zegt hij ‘Jullie zijn aan het mopperen, maar je weet toch dat God bij ons is?’

Een van de mannen draait zich half om en roept: ‘Oh ja? Oh ja? Waar dan? Waar dan?! We zien hem niet!’ Zijn vrienden knikken. Ze kijken boos.

Moze doet alsof hij de lucht omlaagdrukt. ‘Luister’, zegt hij opnieuw. ‘God geeft ons brood uit de hemel. Steeds als we het nodig hebben, komt er manna uit de hemel.’

In de groep wordt geknikt.

‘Laten we een deel van dat brood bewaren. In een mooie kruik.’

Heel even is het muisstil. Dan vraagt een man boos: ‘Waarom zouden we dat doen? Als we het ook op kunnen opeten?!’

Er wordt een mooie kruik gekozen en gevuld. Niemand komt eraan, maar iedereen kan ernaar kijken. Het is een bewijs dat God meereist.

De tocht door de woestijn duurt lang. Soms mopperen de mensen nog. Soms zijn ze helemaal stil.

‘Ik heb zo’n dorst, mama.’ Een meisje houdt met een hand haar haren vast. Door de warme wind wapperen ze steeds voor haar ogen. Met de andere hand, heeft ze haar mama vast. Die kijkt omlaag.

‘Ik weet het’ Ze is even stil. ‘Wij allemaal.’ Ze kijkt vooruit. ‘Is er nog water, ergens?’

Mijn dochter heeft zo’n dorst.’

Iemand kijkt achterom. ‘Ja, dame, wij allemaal. Er is geen water meer.’

Mozes hoort het. En hij weet het ook. Er is op deze plek geen water. Hij zegt het tegen de mensen: ‘Jullie weten toch dat God voor jullie zorgt! Denk maar aan het brood in de kruik!’

Het helpt niet. Een boze man komt naar Mozes toe: ‘Hou maar op, met die God van jou. Water! Water hebben we nodig! Wat ga je daaraan doen?’

Mozes schrikt van de boosheid, maar God heeft een oplossing: ‘Ga vooruit, tik met je staf op een rots en er zal water uit komen.’ Mozes pakt zijn staf, neemt een paar mannen mee en loopt vooruit. ‘Ik kom terug’, zegt hij tegen de mensen. ‘Met water.’ Het is een wonder. De houten staf van Mozes tegen de stenen rots. Precies zoals God heeft gezegd: hij tikt en het water begint te stromen. Voor het meisje, denkt Mozes. En haar moeder. En de boze mannen. Voor iedereen. Voor God.

Gesprek:

Waarom branden we elke zondag een kaars?

Die kaars wil ons vertellen dat God bij ons is. Dat we niet zo bang hoeven te zijn, want God is er ook bij.

Zou God ook bij de mensen in de woestijn zijn?

Hoe weten de mensen dat, waar kunnen ze dat aan zien?

Aan het water dat uit de rots komt en aan het kruikje met manna.

Het is heel moeilijk te geloven dat God bij ons is, dat komt omdat we hem niet zien, maar ook al zien we hem niet, hij is er, altijd en overal!